

Leto IX. (Vol. IX.)

NOVEMBER 17. 1917.

ŠTEV. (No. 22.)

"Ave Maria" izhaja vsako prvo in tretjo soboto v mesecu s prilogo "Slovenska Žena".

EUKRATIDA.

K. o. f. m.

(Dalje.)

DIOKLECijan in Maksimijan se bosta oba odpovedala. Hiti nemudoma v Galijo, v Konstancija Klorja vojsko in tam delaj med vojaštvom za to, da proglase svojega poveljnika za cesarja zahodnih pokrajin mesto Maksimijana". dobil je Lupercij sporočilo od škofa Simonidesa v imenu krščanske stranke na Dioklecijanovem dvoru.

Lupercij se je takoj posvetoval z svojim spremljevalcem Pavlom in sta odšla proti Galiji.

Konstancij Klor je bil mož najlepše dobe, krepkega značaja in silno blag. O katoličanstvu je izvedel veliko od svoje žene Helene, ki je bila svetega življenja. Bil je zagrizen pogan, ko sta se vzela. O krščanstvu je vedel samo toliko, kolikor

je splošno vedela poganška javnost, da je to namreč neumna sekta, ki na skrivaj pri službah božjih mori nedolžne otročiče in pije njih vročo kri, da so sovražniki rimske državne vere in zaradi tega državi nevarna sekta, ker spodriva državne bogove, temelje poganske, rimske države. Bil je poveljnik rimske posadke v Sirmiumu, na sedanjem srbskem, ki je bila nekaka rimska Sibirija, kamor so pošiljali Rimljani svoje hudodelce in kamor so tako kot hudodelce izgnali tudi veliko kristjanov, med njimi tudi stariše Helene.

Blago dekle se je silno priljubilo poveljniku Konstanciju Kloru in vkljub temu, da je vedel, da je kristjana, vzel si jo je za ženo. Nekaj časa sta živela srečno, toda služba, nekaj pa razne cesarske naredbe proti kristjanom, so povzročile,

da je odšel Konstancij Klor iz Sirmiuma v Rim, pozneje v Milan, Heleno je pa pustil s svojim sinom Konstantinom v Sirmiumu. Ko je nastopil vlado Konstancijev prijatelj, Maksimijan, začelo se je tudi za Konstancija novo življenje. Povišan je bil od časti do časti. Vojaštvo ga je silno rado imelo radi njegove velike močnatosti, drzne hrabrosti, zlasti pa očetovske skrbi za vojake.

V tem se je pa začutil varnejšega in je vzel k sebi svojo ženo in sina. Da bi držal vojsko pod svojo oblastjo, zahteval je Dioklecijan od svojih najodličnejših vojskovodij in mož, da so mu morali dati svoje sinove na njegov dvor kot talnike, da mu bodo ostali zvesti. Ako bi se bil oče uprl proti cesarju, bil bi sin talnik umorjen in kaznjevan. Tako smo videli Konstantina na dvoru Dioklecijanovem. Njegovo bivanje mu je pa dalo priliko dobiti vpogled v najvišjo državno politiko in tako pripravljati pot svojemu očetu do cesarskega trona. Tako se je bližal sedaj ugoden trenotek za to, ko se bodeta Dioklecijan in Maksimijan odpovedala.

Po celi državi so vsi vplivnejši možje, ne samo kristjani temveč tudi pogani začeli delovati na to, da bi prišel na cesarski prestol mož, ki bi ne moril državljanov radi njih verskega prepričanja. Vendar na vshodni polovici niso imeli moža, ki bi bil prav v tem trenutku mož na mestu. Vojaški poveljniki, vsaj vplivnejši so bili vsi pogani. Tudi agitatorjev pravih ni bilo. Srečnejša je bila zapadna polovica. Tam so se oči vseh kristjanov obračale v Konstancija Klora in pogani v Maksencija, pogana vojskovodjo, ki je imel tudi precej močno zaslombo pri vojakih, zlasti v Italiji in Rimu. Kdo bode torej prihodnji cesar, za koga se bode vojaštvo odločilo, je bilo toraj odvisno največ od dobre agitacije. In za to delo je previdnost božja poslala Lupercija. Vojaštvo

ga je poznalo izza bojev proti Teutoni pri Donavi. Veliko njegovih hrabrih činov se je pripovedovalo o njem.

Ko je toraj Lupercij prišel v tabor rimske voske v Galiji, ni prišel kot tujec, temveč kot dobri znanec in prijatelj in kot ljubljenelec vojaštva.

Ko je Konstanciju Kloru pojasnil namen in pomen svojega prihoda, ga je seveda pristrčno pozdravil. Bila sta si dobra prijatelja že od preje, ko je bil Lupercij še državni tajnik Maksimijanov. Toda bilo je to bolj uradno prijateljstvo. Sedaj tu v taboru imela sta priliko spoznavati se pobježe.

Žena Konstancijeva je bila pri svojem možu v taboru. V ljubezni do svojega moža izpostavila se je nevarnostim vojskega časa in težavam vojaškega tabora.

Toda navdušena in junaška žena je našla tu rodovitno delo za svoje navdušenje za Boga in bližnjega. Veliko vojakov je pridobila za sv. vero, kajti ljubili so jo kot mater.

Ko je prišel Lupercij s svojim spremljevalcem Pavlom v tabor, našel je pri Heleni materinski sprejem. In vsi trije so šli skupaj na delo. Maksencijevi pristaši so kmalu opazili delovanje Lupercijevo za Konstancija in začeli so nasprot no delovanje.

Kakor nalašč jim je prišel na pomoč nov ukaz Dioklecijanov, ki je meril zlasti proti vojakom kristjanom. Poganstvo je namreč hotelo poskusiti zadnjič svojo moč in silo, da se vzdrži. Slutilo je, kako mu izginjajo tla po celi državi. Ako sedaj zgube še zadnjo zaslombo v cesarskem tronu, premagano bode za vedno. Za to so pridobili Dioklecijana, da je izdal ta zadnji ukaz, da bi tako kolikor mogoče omejil vpliv krščanskih vojakov in jih kolikor mogoče veliko pomoril.

"Nov ukaz zoper kristjane je prišel", nagovori neki večer Konstancij Lupercija, ko so bili pri večerji.

“Nov ukaz zoper kristjane? Sedaj?”

“Da, kakor je slutiti, naperjen je pred vsem proti krščanskim vojakom!”

“Aha, čutijo moč in vpliv krščanstva tudi na vojaštvo”.

“Zastonj se trudijo peklenska vrata!” Kristus je močnejši kot vsi rimski maliki”, misli Helena.

“Vendar bode treba skrajne previdnosti, ker stranka Maksencijeva bode poskusila vse, da doseže svoje cilje”, pravi Konstancij.

“Da, čul sem, da skušajo pogansko vojaštvo ščuvati proti tebi, češ, da si kristjanom naklonjen, ako morda nisi celo sam kristjan?”

“Treba bode precej odločnosti in

previdnosti”.

“Zlasti ta nov ukaz bode staro sovraštvo podnetil z vso silo. Do sedaj sem vedno zabranil vsako versko vprašanje med vojaki. Dosegel sem, da so vojaki, ki so javno znani kot kristjani, ostali nemoteno na svojem mestu in da si jih tudi najzagriznejši pogani niso upali nadlegovati. Sedaj bode težje”.

“Ne boj se, poveljnik. Vse bode šlo dobro. Malo časa sem tukaj v taboru, toda precej sem videl in vidim, da te pogansko in krščansko vojaštvo ljubi,” misli Pavel.

“Vendar previdnost in opreznost ne bode škodila”.

(Dalje prihodnjič.)

Jezus in kananejska žena.

Križ pod lipami.

F. V. P.

(Konec.)

Celo pot sta šla molče Andrej in Ivanka proti vasi. Ob mlinu sta se poslovila. Andrej je imel še v mlinu delo in Ivanka je brzih nog hitela proti županovi hiši. Pot jo je peljala mimo Kolarjeve hiše, kjer je bilo videti v stranski sobi, v kateri je gospodar bival, luč. Kakor bi se ustrašila tega, je povspešila svoje korake in kmalu je izginila v veži županova hiše. Iz gostilniške sobe je bilo čuti glas nočnega čuvaja Matija, ki je ravno kar pripovedoval županu, kako je bil obsojen Ulčnik zaradi požiga na dve leti ječe. Nekoliko je obstala in prisluškovala, nekak strah in stud jo je navdal do tega človeka, ki je govoril o njenem očetu. Odhitela je v podstrešje, kjer je bila njena sobica in se kmalu spravila k počitku. Toda dolgo ni mogla zaspati. Vedno ji je bil na misli Andrej, ki je bil nocoj tako čuden, tako žalosten, da je jokal — in zakaj ji ni hotel povedati, kaj ga teži? Ali tudi on veruje, da je njen oče res požigalec? Ob tej misli je ostala dolgo — dolgo in slednjič je bila prepričana, da bi bilo to nekaj popolnoma naravnega, če bi tudi on to mislil. Dasi se ni zanašala na Andreja, da bi jo kdaj vzel za ženo, vendar ga je imela neizrekljivo rada, ker ji je bil vedno tako dober in naklonjen. Ko bi tudi vsi mislili in bili prepričani, da je njen oče res zažgal, samo, da bi Andrej tega ne mislil in ne vrjel, bi bila srečna. In sedaj — ? "Oh ubogi moj oče!",

je vzkliknila in se zagrebla v blazine, katere je močila z gorkimi solzami.

Andreju se tudi ni ljubilo spati. Legel je sicer na svojo postelj, potem ko je nasipal žita v lijak in pregledal mlinska kamena, če dovolj drobno meljeta, toda grozna novica, katero je slišal nocoj, mu ni dala spati. Hujše kakor ropotanje koles in besneče vode, ki je udarjala na mlinska kolesa, mu je šumelo po glavi to, da je njegov oče požigalec in krivoprisežnik.

Dober je bil Andrej, res prav nič ni bil podoben očetu. Ko je bil deset let star, je izgubil dobro mamico, po kateri je podedoval dobro srce in blag značaj, kateri ga je dičil sedaj v mladeniških letih, in ki mu je pridobil spoštovanje vseh, kateri so ga poznali.

* * *

Kolar in Matija sta tekla, kolikor so ju noge nesle proti domu. Zunaj vasi sta se še le nekoliko oddahnili, ker sta se čutila varna, da ju nikdo ne zasleduje. Na tej kratki poti sta se popolnoma iztreznila. Trepetaje je Kolar izvlekel iz žepa nekaj bankovcev in jih stisnil Matiju v roke.

"Ako naju je kdo spoznal", je rekel prestrašen, "in naju izda, sva izgubljena. Zato pazi, da se ne izdaš".

Matija je pohlepno spravil denar in se poslovil ter odšel v županovo krčmo, kjer so še imeli luč. Hotel je zadušiti slabo vest v pijači.

Med tem se je Kolar premetaval v svoji postelji. Tudi njemu ni prišel na pomoč blagodejen spanec.

“Za vraga, da sem bil tako nepreviden”, je polglasno govoril sam s seboj. “to še mi zna iti za kožo! Da bi le Matija v vedni pijanosti kaj ne izbleknil!”

Kakor črne pošasti so se menjavale v polspanju njegove misli. Spomnil se je na svojo pokojno ženo, s katero je tako grdo ravnal, da je morala revica v prerani grob. Koliko nezasluženi udarcev je morala molče prenesti samo vsled tega, da ga je včasih odvrčevala od njegovih slabih dejanj. — Videl je žugajoči pogled kočarja Petra, katerega je po nedolžnem spravil v ječo, po ušesih so mu še zvenele besede, ki jih je izgovoril, predno so ga odpeljali iz sodne dvorane: — “po krivem si prisegel . . . !”

Še le proti jutru je nekoliko zaspal. Vzbudil se je še le, ko ga je prišla dekla klicat k zajutreku.

Prepaden in izmučen od prečute noči je vstopil v družinsko sobo, kjer je bil že Andrej in ostala družina zbrana. Sin se je stresel ob pogledu na svojega očeta — in mu globoko pogledal v oči, katere je pa starec takoj povesil. Molče so se razšli posli po zajutreku na svoje delo, le Andrej je še nekoliko postal v sobi pri očetu, kateremu je hotel povedati, da ve za njegov zločin. Toda ta se je takoj odpravil in šel v svojo sobo, in se zaklenil. Andrej se je vrnil v mlin in premišljeval kako bi prisilil očeta, da popravi krivico, katero je storil nesrečni Ulčnikovi družini, toda nobena dobra misel mu ni prišla na um.

Že nad mesec dni je minulo od dneva, ko je bil Ulčnik obsojen. Andrej je še vedno nosil v srcu strašno skrivnost, katere si ni upal izdati in povedati lastnemu očetu. Kolar je bil molčeč in je vidno hujšal. Čedalje huje se mu je oglašala vest, in grozeče oči Ulčnikove so mu

bile vedno v spominu. Prej čvrsta in za njegova leta krepka postava, je začela se kriviti. Da bi si utolažil svojo pekočo vest, je začel piti. V vinu je hotel pozabiti na to, kar ga je žgalo in mu ni dalo miru, ne po dnevi in ne po noči.

Nekega jutra, ko si je prejšnji večer prinesel veliki vrč vina v svojo sobo, so ga našli v postelji komaj živega. Zadel ga je bila kap.

“Po gospoda!”, je komaj slišno spregovoril Andreju, ko je prihitel k umirajočemu.

Gospod je prišel. Dolgo je bil pri njem. Ko so se slednjič vrata odprla, je duhovnik poklical Andreja v sobo.

“Andrej!”, ga je nagovoril oče, “z Bogom sem opravil, toda ti ne veš, kaj me teži, namreč da sem . . .”

“Vse vem, oče”, je odgovoril sin in se sklonil k očetu da bi bolje slišal, “vse vem, ker sem slišal ves pogovor pri križu pod lipami”.

“Toraj veš! Popravi krivico, katero sem storil, da mi bo Bog na sodbi usmiljen. Ali boš?”

“Bodem, oče”, je odgovoril sin in prijel za očetovo mrzlo desnico.

“Reci Ulčniku in njegovi ženi, da naj mi odpustita, ker sem jima storil toliko krivico. O, moj Bog, kaj sem storil!”, je zaihtel in debele solze kesanja so mu tekale po bledem licu.

“Bog je pravičen, toda neskončno dober in usmiljen, umirite se in zaupajte vanj, ker velika je njegova ljubezen,” je tolažil duhovnik skesanega grešnika.

“Sin moj”, je nadaljeval oče, “moje ure so sešete, kmalu bom pred sodnjim stolom vsemogočnega sodnika, ne hodi po mojih potih, ki so mi prizadejali več hudega, kakor pa dobrega, kot zločinec umiram, prosim te, popravi moje krivice in huda dejanja posebno pri Ulčnikovih. — Vzemi Ivanka in jo pripelji na dom kot svojo ženo. Vem, da si jo rad

videl. — Njenemu očetu povrni bajto in skrbi za vso njegovo družino. Še je hotel govoriti, toda besede so mu zastale v grlu. Oči so mu stopile iz jamic, telo se je še enkrat streslo — in Kolar je bil mrlič.

Kmalu za tem je zaklenkal mrtvaški zvon iz lin farnega zvonika — ki je naznanil vaščanom, da starega Kolarja ni več med živimi.

Andrej je imel veliko skrbi in dela, da je uredil za pogreb, toda prva skrb mu je bila, da takoj reši Ulčnika iz ječe in da se povrne Katarina z otroci nazaj v svojo hišo.

Hitel je k županu, kjer je povedal Ivan-ki vse, kako se je zgodilo. Prosil jo je, naj takoj gre po mater, da se vrne nazaj v svojo hišo. Sam pa se je odpeljal v mesto k sodišču, da bi naznanil vso stvar in rešil Ulčnika. Toda prehitel ga je že Matija, ki se je sam javil na sodišču in izpovedal, da je proti Ulčniku krivo pričal in prisegel. Ravno so Petra izpustili iz ječe, ko je prišel Andrej, kateremu pa ni bilo treba drugega, kot potrditi Matijevo izpoved. Peter je pa ves srečen hvalil Boga, da je prišla njegova nedolžnost na dan. Matija so obdržali v ječi. Ulčnik in Andrej sta se odpeljala domov. Med potjo je Andrej pripovedoval, kako se je vse zgodilo.

"Velika krivica se vam je zgodila", je končal svoje pripovedovanje, "katero hočem po svoji najboljši moči popraviti. Samo dve reči vas prosim, odpustite mojemu očetu, kar vam je prizadejal hudega in — dajte mi Ivanko za ženo. Ne bo se ji godilo slabo pri meni".

"Jaz mu odpuščam, kakor mu naj tudi Bog odpusti, sedaj je že na božji pravici", je ginjen odvrnil Ulčnik, "zaradi Ivanke se pa menda samo šališ. Ali ne

veš, da nima nič svojega, kakor pridne roke, ti pa lahko dobiš bogato nevesto".

"Ne, oče! Popolnoma resno mislim. Še danes naj zapusti službo pri županovih in naj bo tako dolgo doma pri vas, dokler to stvar uredimo".

"Dober človek si, Andrej, dober! Kakor veš da bo prav, tako pa naredi", je pri-trdil Ulčnik, ki se mu je kar samo smejalo srce od same sreče.

"Potem se preselite vsi skupaj k nam, da bomo kakor ena družina, vi bodete pa skrbeli za mlin, ker jaz ne bom imel več časa se z njim ukvarjati", je pripomnil Andrej in hitreje pognal konje.

Nikdar še ni bila Katarina tako srečna, kakor takrat, ko se je vračala iz Bistrice, kamor je prišla Ivanka po njo, nazaj v svojo koč. Ko so prišli do križa pod lipami, so zopet poklekli vsi in se zahvaljevali s solzami v očeh, da je prišla očetova nedolžnost na dan. Toda to niso bile solze žalosti, kakor pred enim mesecem, temveč solze neizrekljivega veselja in sreče.

Pravo veselje je pa še le zavladalo doma, ko so bili zopet po dolgem času ločitve in britkih poskusenj zbrani pod domačo streho.

Za pogrebom starega Kolarja je šla tudi vsa Ulčnikova družina. Nazaj grede so sosedje stiskali roke vrlemu Petru in njegovi ženi. Vsi so bili veseli, da je prišla njegova nedolžnost na dan.

Nekaj mesecev za tem je pripeljal Andrej v hišo gospodinjo, ki sedaj s svojo ljubeznivostjo ožarja in ogreva kakor solnce celo Kolarjevo hišo, v katero se je naselilo novo in srečno življenje.

Pod lipami pa stoji nov križ z napisom: "V večjo čast božjo postavila iz hvaležnosti Kolarjeva in Ulčnikova družina".

Socijalna revolucija.

K.

(Dalje).

1. Prvi taki rdeči "cukerkangel" rdečega strupa je — enakost, odprava razredov človeške družbe, uvedba enakih pravic brez vsakih privilegijev temu ali onemu stanu.

To je jako prijetna fraza in sladka za vsakega. Ko vidim na Fifth Ave. po New Yorku drdrati krasne automobile, v katerih se peljajo gospodarji Wall Streeta, kako zapeljiv je nauk, ki mi obljubljuje, da bode dal tak lep avtomobil tudi meni, kar bova oba enaka. Kako zapeljiva je ta fraza za revno delavčevo deklico, v revni obleki, ko sreča bogato ženo vso v svili in najnovejši modi, ker ji obeta enako obleko, ako zmaga, ker bosti potem enaki. Ubogi delavec gre utrujen domov z dela mimo "bossove" krasne palače. Družina se spreha po lepih velikih stezicah, med lepimi cvetkami. Pride domov, v revno sobico, ozko, zaduhlo, brez vrta. Kako zapeljiv je nauk, ki mu obeta enakost, enak krasen, ali vsaj podoben dom, kakor ga je videl pri "boss-u".

Da je socijalizem to frazo dal za svoj rdeč klobuk samo radi tega, da bi zakril svojo grdobijo, svoj strup, bomo pa dokazali pozneje.

Res je, človeška družba potrebuje spremembe tudi v tem. To vsi vemo in na to vsi tudi delujemo. In demokrati-

zem, kakoršnega je razglasil svetu predsednik Wilson, kdo ne podpiše z obema rokama?! Dajte ljudstvu pravic, dajte nam vsem enake dolžnosti pa tudi vsem enake pravice. Človeški rod je star zadoosti in ne potrebuje več kakih varuhov ali Kondatovih "jerobov."

Socijalizem pa noče modre, pametne in pravične enakosti, zato je pa ta fraza o enakosti ali bratstvu človeškega rodu samo krinka, da vara tiste, ki ne mislijo veliko ki se dajo slepo z lepimi besedami premotiti in preslepiti.

2. Še bolj zapeljiv čukerček rdečega strupa je pa rešitev delavskega vprašanja. Takoj v prvih člankih tega spisa smo opisali nezdrave razmere, ki so zavladale med delavci in delodajalci. Človeško srce nima nikdar dovolj. Ko ima en dolar, želi, da bi jih imelo sto, ko jih ima sto, jih želi tisoč, ko jih ima tisoč, želi milijon, milijonar z samo enim milijonom se pa smatra za berača, ker ima samo en milijon.

Tako potem strast poželjivosti po imetju raste s svoto, katero skupaj spravi. Bogataševo srce se pa tako naveže na svoje zlato in srebro, da počasi samo postane mrzlo in trdo kot ruda. In tak je danes kapitalizem, mrzel, brezsrčen, trd do vsega človeštva. Boga nad seboj ne pripozna, ker ima samo enega Boga — \$.

To je pa vzbudilo opravičen velik odpor v delavskih slojih. Rodilo je nezdrave razmere, velik razpor med enim in drugim stanom. Kolika draginja je sedaj. Pa zakaj? Ali res živeža pomanjkuje? Ne! Bogataš hoče to priliko porabiti, da si pomnoži kupček v svojem "safu". Delavec ga je prisilil s štrajki, da mu da večje plače. Ker je bil prisiljen, mu je res dal večjo plačo, pa pri tem podražil kruh. Plačo na pr. mu je zvišal za 25 centov, živež pa podražil za 35 centov, toraj ima kapitalist od štrajka 10 centov dobička od vsake ure svojega delavca, kateremu pa plača zopet samo ravno isti delavec. To je gotovo krivično in take razmere morajo vzbuditi nezadovoljnost, ogorčenje in odpor. To nezadovoljnost delavstva je pa porabil premeteni socializem. Zašel je med delavstvo, si nadel masko delavskega prijatelja in kriči, da hoče delavcu pomagati. Toda koliko more delavstvu pomagati, kažejo razni štrajki in sedanje razmere, katerih je precej sam socializem kriv. — "Delavska stranka smo, pravijo. "Samo za izboljšanje delavskih razmer smo!"

Hinavci! Ko bi se vam šlo v resnici samo za gospodarsko izboljšanje, zakaj pa temu primerno ne ravnate? Vzemimo Ameriko, Združene države! Tu je ljudovlada. Ljudstvo samo sebe vlada. Kakoršno vlado si ljudstvo izbere, tako ga vlada. Ako bi bila socialistična stranka res samo strogo gospodarska delavska stranka, katera misli samo na izboljšanje delavskih razmer, zakaj pa kot taka ne nastopi? V Ameriki ni prav nič treba socializma, treba samo delavske stranke, ki bi bila politična stranka tako, kakor je na pr. demokratska ali republikanska, ki bi vere in enakih negospodarskih vpraševanj prav nič ne vmešavala v svoj program, da bi se tu lahko združili vsi delavci in delavski prijatelji brez

razločka verskega prepričanja, brez razločka stanu, kjer bi pri eni mizi lahko sedel delavec, duhovnik, zdravnik, uradnik i. dr.

Ko bi bila taka stranka danes tu, prepričani smo, da bi bilo danes v nji devetdesetin vseh volivcev. Ako je socialistična stranka samo delavska stranka, zakaj se danes ne očisti vseh zadržkov na ljubo delavstvu, na ljubo dobri stvari, katero zastopa, na ljubo delavskemu izboljšanju in ne zmaga brez težav in pride na krmilo jutri — in delavec je zmagal. Ako bi v resnici bila samo delavska stranka, ali ne misliš, da bi to tudi storila? Vsaj gre vsaki stranki samo za napredek, da raste, da se množi. — In ako socialistična stranka tega ne stori, da se tako krčevito drži na videz malenkostnih stvari, kakor so vera, cerkve, zakonski stan, razlastitev vseh posestnikov raje, kakor bi se postavila samo na golo delavsko, gospodarsko vprašanje, ali se potem more in sme imenovati **delavska**? Ali ima pravico nositi na svojem čelu znamenje žuljeve roke? Ne! Nesramnica je, ki zasluži preziranje vsakega poštenjaka, ker si je delavsko vprašanje nadela za to, da toliko lažje skriva svoje prave namene. Da, utrujeno žuljevo roko, ki je sveta vsakem poštenjaku, ki jo spoštujemo kot roko, ki nam je tako ljubeče zaslužila vsakdanjega kruheka v otroških letih — roka očetova!

V Združenih državah pa pravzaprav kakene nove stranke niti treba ni. Delavstvo naj se samo zave svoje moči, naj vzame vodstvo po lokalnih odborih strank v svoje roke, naj kandidatoma, ki prihajajo pred volitvami predenj prosit glasov, samo pove svoje zahteve, naj stranki tej ali oni pove svoje zahteve, na podlagi katerih se ji pridruži, pa se bode vse storilo, kar in kakor bode delavstvo hotelo. Kdor ima v rokah moč, ta lahko dela kar hoče.

(Dalje prih.)

Iz Slovenskih Naselbin.

V Collinwoodu, O. — žaluje cela naselbina za svojim ljubljanim g. župnikom Rev. Paul Hribarjem, ki se je ponesrečil 18. oktobra s svojo sestro. Vlak je zadel v avtomobil in ubil njega in sestro. — Na njegovo mesto je je prišel iz Loraina, O., Rev. Škur.

V Lorain, Ohio je prišel kot župnik slovenske župnije Sv. Cirila in Metoda Rev. Anton Berk, dosedanji župnik iz Barbertona, Ohio.

V Barbertonu Ohio je ubogo ljudstvo na novo na poskušnji. Letošnjo spomlad so si z velikimi težavami izprosili prvega slovenskega duhovnika, lotili so se z velikim navdušenjem dela za ustanovitev svoje nove župnije presv. Srca. Na, sedaj so pa zopet brez duhovnika. Cela naselbina je ljubila delavnega in podjetnega župnika Rev. A. Berka, in so silno hitro napredovanli pod njegovim vodstvom. Za prihodnjo spomlad so se že pripravljali na zidavo nove cerkve. — Upamo, da jim bode cerkvena oblast prej ko prej poslala novega duhovnega pastirja, ki bode nadaljeval začeto delo.

V Newburgu, Cleveland, O. v župniji sv. Lovrenca bodo imeli sveti misijon od prve adventne nedelje t. j. od 1. decembra do 9. decembra. Sv. misijon bo vodil Rev. P. Venceslav Šolar, O. S. B., sloveči misijonar iz Peru, Ill. Veleč. g. župnik J. Oman se veliko trudi za povzdigo pravega napredka in krščanskega življenja v svoji fari, daj Bog, da bi ta misijon prinesel mnogo blagoslova božjega za njegove farane iz nebes. V to pomози Bog!

— — — Fer so imeli pred kratkem v župniji sv. Lovrenca, kateri se je vsled velikega navdušenja faranov izborni obnesel. Čistega preostanka v korist cerkve je bilo okrog \$2.000.00. Vsa hvala

in čast velikodušnim darovalcem in vstrajnim prirediteljem, kakor tudi vsem obiskovalcem fera.

V Joliet, Ill., bodo priredili veliki "fair" ki se bo vršil od 25 do 29. novembra. Delajo se že velikanske priprave, da bo ta prireditev res nekaj impozantnega. Obilo vspeha!

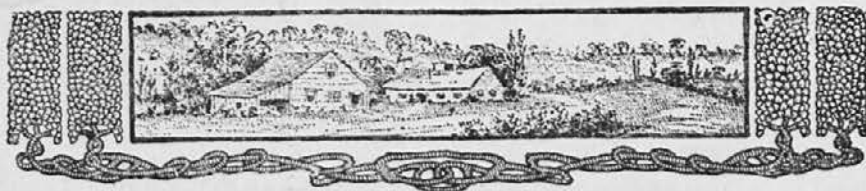
V Gilbert, Minn., so imeli sveti misijon koncem pretečenega meseca, katerega je vodil Rev. Val. X. Bajec, župnik iz St. Paula, Minn. Pomagal je Rev. Val. Schiffrer iz Madisona, Minn. in Rev. J. E. Schiffrer iz Chisholma, Minn. Svetih obhajil je bilo med tem časom nad 800, kar je zelo lepo znamenje za župnijo.

V Forest City, Pa., je bil od 11. do 18. nov. sveti misijon, katerega je vodil naš urednik Rev. P. Kazimir Zakrajšek. Več o tem bomo poročali v prihodnji številki.

Kansas City, Kans. S tem naznanjam našim ljubim Slovencem v Kansas City, Kans. in okolici, da se bo vršil v naši župniji Sv. Družine sv. misijon, katerega bo vodil Rev. F. J. Ažbe, sedanji župnik slovenske župnije v Waukegan, Ill. Ta velečastiti gospod je občno znan Slovencem kot izvrstni govornik in pridigar. Pri zadnji konvenciji K. S. K. J. je bil tudi izvoljen za duhovnega vodjo te dične organizacije. Pride tudi še eden slovenski duhovnik, ki bo pomagal č. gospodu misijonarju pri spovedavanju i. t. d.

Sv. misijon se bo pričel dne 26. novembra, t. j. v ponedeljek ob 9. uri s sv. mašo in se sklene 2. decembra pri slovesni službi božji zvečer. Trajal bo tedaj sv. misijon celi teden. Za daljši vspeh hočem še pozneje objaviti.

Rev. Jno. Perše, župnik.

DOPISI.

Ely, Min. — Dobili smo pismo Slovaka iz Ely, — ki tudi čita Ave Maria — ki se glasi v slovenskem tako le: "Nisem naročnik Ave Maria, vašega krasnega lista. Dobil sem pa v roke številko iz 16. junija letos. Ko sem ga prečital, mi ni dalo miru, da bi se ne oglasil in ne povedal svojih misli. Dopis se tiče nekega Zajca iz Ely, Minn. Jaz ga ne poznam. Toda povem vam, da je tukaj veliko takih Slovincov. Res žalostno je pri nas v verskem oziru. Kako malo ti Slovenci spoštujejo svojo cerkev! Kako nasprotujejo svoji veri! Kako se posmehujejo sv. zakramentom in cerkvenim zapovedim. Prav blizu mene stanujeta dva, katerih imena za sedaj še ne izdam, ki sta polna sovraštva do svoje vere. Vsako nedeljo, ko grem jaz v cerkev mimo njih, se mi tako nesramno posmehujeta, da me srce boli, da more človek, ki je sam bil vzgojen v tej veri, imeti tako diabolčno sovraštvo do vere. Ko bi bila vsaj toliko gentlemena in toliko svobodomiselnja — kar trdita da sta, da bi vsaj mene pri miru pustila, da delam, kar hočem in sem prepričanja, kakoršnega hočem sam biti, prav kakor ju jaz pustim pri miru v njih grdem življenju. Pomilujem njihove nedolžne otroke, ki so vzgojevani kakor telički na paši, jedo, pijo in skačejo. Žalostno je tudi ko nekateri slovenski stariši pošljejo otroka le toliko v cerkev, da za silo opravi sv. obhajilo in birmo, potem ga pa zopet ne puste več v cerkev. Jaz bi mislil, da bi taki otroci ne smeli biti puščeni k sv. birmi. Še krstit bi se jih ne smelo, ker stariši ne dajo zagotovila, da bodo katoliško tudi vzgojevani. Res je silno žalostno, ko človek vidi o Božiču in Velikinoči cerkev natlačeno, drugače pa prazno. Kaj ni vsako nedeljo enako smrtni greh, ako se ne gre k sv. maši? Da, zd! se mi tako početje, kakor bi

se iz Boga norčevali. — Poznam enega ki se je oženil pred več kot 7 leti. Od takrat še niti enkrat ni bil v cerkvi. Čul sem ga, ko je rekel otrokom: "Kaj boste v cerkev hodili. Jaz vam bom kupil obleko in čevlje, ne Bog. Na jago bomo hodili, ne v cerkev. V cerkvi ne dajo nič, na jagi bomo pa zajce vjeli". — Da more toliko neumnost povedati odrasčen človek in še oče svojim otrokom — je res skrajno! To kaže kako strašno je omejen in neizobražen tak človek! Da ga le sram ni! — Tako vidite, g. urednik, je pri nas tu na Ely. Bog se nas usmili.

Slovaški čitatelj.

Chicago, Ill. — Samo malo prostorčka v vašem cenjenem listu. Želim poročati, da je društvo Marija Pomagaj šte. 78. priredilo dne 14. oktobra veliko veselico z vinsko trgovijo, ki se je dobro izvršila. Udeležba je bila jako povoljna. Posebno je veliko storila za vseh M. Oblak. — Pozdravljam vse.

Vaš prijatelj.

Cleveland, Ohio. — Šola Sv. Lovrenca. — Tudi naši šolarji se že pridno učijo slovenščine iz novega abecednika, katerega ste nam poslali. Zelo smo vam hvaležni za to delo, kajti le na ta način nam je mogoče še učiti naše male materniga jezika.

Naša katoliška društva zelo dobro napredujejo. Žensko društvo sv. Rešnega Telesa je do sedaj najmočnejše in šteje okoli 150 članic. Odbornice tega društva so: Marija Kužnik, predsednica; Franciška Suhadolnik, tajnica in Tereza Jančar, blagajničarka. Društvo ima skupno sv. obhajilo vsako prvo nedeljo v mesecu in tudi moli "uro" popoldne na isto nedeljo, le knjig "Večna molitev", nam veliko manjka. Kako dobro delo bi bilo, ako bi se

zavzela za to delo "Ave Maria", pa naj raji cena bo taka, da ne bode delali ravno v bogajime. Glasilo tega društva je "Ave Maria". Vse članice bi morale redno čitati ta list.

Dekliško društvo "Materie Božje Kraljice Majnika" tudi lepo napreduje. Šteje sedaj z kandidatinjami vréd, okolo sto članic. Odbornice so: Marija Sodar, predsednica; Katarina Godec, tajnica; Marija Barle, blagajničarka. Vsa tukajšna dekleta, z le malimi izjemami, spadajo k temu društvu. Njih dan sv. obhajila je tretja nedelja vsak mesec. Priznati se mora dekletom, kakor ženam, da se pridno zanimajo za cerkvene stvari. Seveda, so povsod izjeme. Nekateri ljudje pristopijo k društvu samo radi pristopa. Ko pa enkrat pride na to, da je treba spolnovati pravila pa odstopijo. Najbrže se ne smatrajo vredne ali zadosti dobre biti član ali članica vzvišenega društva. Taki "slakerji" so povsod in se more že kar od začetka računati na to.

Mladeniško društvo Sv. Imena se je povzdignilo od malega začetka do pomembnega števila članov. To društvo se je pričelo številnim predsodkom in z velikimi težavami. Vendar, ker so bili prvi člani stanoviti se je opomoglo s časom na močne noge in sedaj deluje že na vse strani in se članstvo množi. Tudi to društvo je imelo par članov, ki so pristopili le iz tega, ker so mislili, da se bode samo igralo in nič delalo. To pa ni namen cerkvenega društva, glasi mora biti nekaj tega vmešanega kot razvedrilo. Odborniki so: Frank Žnidaršič, predsednik; Frank Hočevár, tajnik in Joseph Glavan, blagajnik.

Vsa društva bodejo imela sprejem novih udov koncem misijona, katerega mislimo imeti od prvega decembra do devetega.

Bog dal da bi vsa prav močno narastla.

La Salle, III. — Slovenska cerkev kar v doma in lepo raste, ter se dviga kvišku tako, da je zdaj, ko to pišem, že skoraj pod streho.

Zidana bode v čistem gotičnem slogu iz opeke in kamena.

To bode krasna stavba. Kakor se tudi drugorodci izražajo, "bode ena izmed najlepših hiš božjih v našem mestu". Posebno pročelje bode nekaj krasno umetnega, lepše kot drugih cerkev tukaj, čeravno so nekatetre več stale.

Vsa čast č. g. Rev. Šaloveni, našemu župniku, kateri se je tako navdušeno lotil velikanskega podjetja, in ki neumorno deluje v vinogradu Gospodovem, kljub raznim sovražnikom cerkve.

Vsa čast faranom in kat. društvom, kateri tako marljivo delujejo zdaj za novo cerkev. Samo malo jih je, ki so še bolj hladni, ali celo malomarni. Le vsi, vsi pogumno in navdušeno na delo! Prišel bode tudi za vsa-

kega izmed Vas preje ali sleje čas, ko bode te še enkrat želeli priti v naročje sv. cerkve.

Sicer pa napredujemo dobro tudi v finančnem oziru in to je v prvi vrsti pripisati Božji milosti, ker se je očitno izkazala moč molitve. Moli se namreč vsako nedeljo po sv. mašah v dober namen, da bi nam Bog naklonil dobrotnih src. Velike zasluge imajo pri tem tudi naši kolektorji, posebno pa č. g. župnik, ker so nabrali že lepo svoto denarja za novo cerkev. Nabranega in vpisanega je do zdaj blizu \$10.000.00.

V začetku je marsikateri zmajeval z glavno in menil, da je zidati novo cerkev malo predržno, in v resnici je bilo skoraj držno. Posebno če pomislimo, koliko je bilo nasprotnikov! Toda bila je nujna potreba narediti mladini več prostora za šolo v sedanji stari cerkvi.

Z božjo pomočjo smo začeli in že zdaj se lahko vidi, da nam je vseh zagotovljen in da bode trdno stal lepi tempelj Bogu v čast ter v ponos in ugled slovenskemu narodu.

Poročati imam tudi nekaj izvanrednega, nekaj za Slovence v La Salle in sosednih mestih. K nam pridejo 24. nov. t. l. dobri nam sosedje iz Jolieta in sicer, pride društvo Sv. Cecilije D. S. D. katerega člani in članice, — pevci in igalci — bodo nastopili in vprizorili opero "Corneville-ski zvonovi" ("The Bells of Corneville").

Omenjena opera je prestavljena v slovensčino (prestavil jo je g. F. Gorup, urednik Amerikanskega Slovenca), in je posebnost na slov. odru v Ameriki.

Le Joliet ima čast, da je bil prvi izmed slovenskih naselbin v Ameriki, kjer se je nastopilo z opero na slovenskem odru.

Dalje bode tudi nastopil izvrstni joliet-ski zbor z krasnim, ubranodonečim petjem v slovenskem in angleškem jeziku. In ves trud in stroške bodo žrtvovali in darovali velikodušni jolietčani za našo novo slov. cerkev. Kako naj se jim zahvalimo? Mogoče nam bode dana, kdaj na kakšen način prilika, jim povrniti. Drage volje bodedo to storili, kar bode v naših močeh. Nastopilo bode tudi naše pevsko-dramatično društvo "Slovenija" z igro "Dr. Vseznal in njegov sluga Štipko Tiček", po igri pa nastop obeh pevskih zborov iz Jolieta in La Salle. Za predstavo se je najelo veliko dvorano v irski šoli Sv. Patricka na 4-ti cesti in Marquette cesti.

Da bode to krasen vspeh, posebno kadar bodo Jolietčani nastopali, je razvidno in umevno ter se vsacega zagotavlja, da mu bode ta zabavni večer ostal za vedno v prijaznem spominu. Zatoraj naj ne izostane nobeden Slovenec ali Slovenka, bodisi bližnji ali oddaljeni.

Naročnik.

Sheboygan, Wis. — Sporočiti hočem veselo novico tukajšnje slovenske naselbine in sicer bodem kar priprosto in na kratko povedal. V nedeljo dne 21. oktobra smo imeli prvo ali ustanovno sejo društva Najsvetejšega Imena, pri kateri je bilo precejšnje število mož in fantov. V soboto, dne 27. oktobra smo imeli sv. spoved in v nedeljo dne 28. oktobra med sv. mašo pa skupno sv. obhajilo; po sv. maši smo imeli zopet sejo in volitev odbora za leto 1917, v katerega so bili izvoljeni: Frank Mikolič, predsednik; John Udovič, tajnik; Jos. Juranko, blagajnik; Mihael Progar, maršal.

V ponedeljek, dne 29. oktobra zvečer je bil sv. rožni venec in litanije imena Jezusovega in blagoslov z Najsvetejšim, potem je bil kratki nagovor o namenu društva Najsvetejšega Imena, katerega je imel urednik Ave Maria, Rev. Kazimir Zakrajšek, O. F. M. Ta dan ostane v vednem spominu vsem članom tega društva. Lepa hvala v imenu vseh društvenikov Rev. Kazimirju Zakrajšek, ker ste prišli utrjeni od sv. misijona, katerega ste imeli v Chicago. Bog Vam stotero povrni za Vaš trud.

Prihodnjo skupno sv. obhajilo bode meseca januarja, to je na dan Najsvetejšega Imena Jezusovega in tudi slovesen sprejem novih članov, ker imamo upanje, da jih bo še več kot je bilo nas sedaj. Toraj možje in fantje, na noge!

John Udovič, tajnik D. N. I.

Tomboy Mine, Smugler, Colo. — Sporočam Vam, da sem dobil Slovensko ameriški molitvenik, ki je prav pripravna in lepa knjižica in sem je zelo vesel. Sporočil bi Vam rad kaj veselega o razmerah tukajšnih katoličanov, pa Vam ne morem. Duhovnik pride vsaki mesec enkrat iz bližnjega mesta Teluride. Pride navadno v soboto zvečer in imamo spoved, drugo jutro je ob 4. uri 45 minut sveta maša, med katero imamo sv. obhajilo. Zelo malo ljudi se udeleži te službe božje.

John Mihelič.

Bridgeville, Pa. — V tukajšni cerkvi sv. Barbare smo imeli sv. misijon, pričevši z dnem 23. septembra, za Slovence in Slovake. En teden preje so ga imeli Nemci. Za nas je vodil sv. misijon č. g. O. Kazimir Zakrajšek, O. F. M. Imel je krasne pridige. V začetku tedna je bilo bolj malo ljudi. Proti koncu misijona jih je bilo več. Tudi k sv. zakramentom jih je precej pristopilo. Seveda je dosti Slovencev ostalo doma in niso prišli na misijon. Reveži so oslepli na duši. Izgubili so pot k Bogu in sedaj tavajo v brezbožnem življenju iskajoč svoje sreče v blatu sveta. Reveži bodo seveda našli nesrečo in

gorje. — Molimo pogosto za naše uboge zasleplence! — Kako lepo je bilo posebno v četrtek ko je g. misijonar zbral naše otročice pred tabernakljom, deklice v belih oblekicah, dečki s šopki na prsih, da so s povzdignjenimi rokami prosili Jezusa odpuščanja za nas grešnike cele župnije in tudi za vas, odpadnike. O, kako ganljiv prizor je bil to! Marsikaterega je ganilo do solz, ko so nedolžni otročiči prosili tudi za njega. — Ustanovilo se bode v kratkem možko društvo Najsvetejšega Imena. Vpisalo se je že 20 članov. — Ustanovilo se bode tudi materino društvo, kjer jih je že vpisanih 20 članic. Upati je, da se bode število članic in članov še pomnožilo. — Vi pa č. g. misijonar, bodite prepričani, da smo Vam vsi hvaležni iz srca za vaše lepe nauke in za Vaš trud. Naj Vam vsemogočni Bog bogato poplača! Nam pa naj da milost, da bi te Vaše lepe nauke v srcih ohranili in po njih živeli.

Ivan Vrtačnik.

Sheboygan, Wis. — Cenjeni g. urednik: — Upam, da mi boste dovolili, da se tudi jaz enkrat oglasim v našem cenj. listu, ki je tako zanimiv, da ga vsaki polmesec že težko pričakujem. List Ave Maria res zasluži vso pohvalo in vse naše priznanje, ker je tako odločen in neustrašen boritelj proti brezverskim listom, ki trgajo ljudem iz src najdražje svetinje svete vere, in jih pehajo v časno in večno nesrečo. Ta krasni list mora prihajati k nam, dokler bom jaz živel. Toraj sem se ravno zdaj domislila, da se je moja naročnina s tem mesecem potekla, zato Vam g. urednik pošljem zopetno naročnino za prihodnje leto. Kako prazen je izgovor, kdor pravi da nima denarja za list Ave Maria in pa da ga nima časa brati. Za slabe časopise pa imajo dosti dolarjev in tudi brati jih imajo čas.

Jaz si to štejem v veliko srečo in čast, da se smem imenovati naročnica lista Ave Maria. Zatoraj naj vam č. g. urednik, ljubi Bog nakloni plačilo za vaše trudapolno delo. Kar se tiče naše naselbine prav lepo napredujemo ker imamo blagega g. Černeta, ki se toliko trudijo za blagor svojega ljudstva in za naš napredek. Bog jih živi! Zdaj so pričeli z zidanjem šole kar je neizrečeno potrebno naši mladini.

Lansko leto ko so bile čč. sestre marijorske iz Joliet tukaj, so se otročiči veliko dobrega naučili. Mogoče bo kateri rekel: "Saj tvoj ni nobeden hodil v šolo, kako moraš ti to vedeti?" Res je da ni nobeden hodil v šolo, ker so še premajhni, a jaz sem to opazila v naši cerkvi po daritvi sv. maše, kako so lepo na glas molili z župnikom prelepo molitvico: "Češčena bodi kraljica", kar se je pa zdaj

že, žali Bog, vse opustilo. Po drugih katoliških cerkvah imajo to lepo navado da vsi skupaj brez izjeme molijo na glas to molitev. Zakaj bi jo tudi v naši slovenski cerkvi ne? Oni se ne sramujejo svojega materinskega jezika. Zatorej sklenimo tudi mi, da bomo odzdaj z naprej tudi v naši cerkvi na glas molili z župnikom vred. Pokažimo da znamo tudi takrat odpreti svoja usta, kadar se nam gre za duševno korist, pa ne samo takrat, kadar se nam gre za telesni dobiček. To mojo željo sem že večkrat mislila obvestiti v listu Ave Maria, torej tudi upam, da ne bo glas upijočega v puščavi, da se ne bomo sramovali svojega jezika, ampak da bomo pred celim svetom vsi klicali v tej solzni dolini Marijo na pomoč.

Oh obrni torej naša pomočnica svoje milostljive oči na nas. Sosestrski pozdrav do vsih čitateljev in čitateljic lista Ave Maria.
Ivanka Molnar.

PRISRČNA ZAHVALA.

Te dni sem dobil sledeče pismo:

"Častiti gospod urednik našega lista: Kmalu bode deset let od kar ste stopili pred slovensko javnost z malim lističem "Ave Maria". Iz malega začetka je pa zrastle tekom kratkih deset let mogočno podjetje, na katerega smo ponosni vsi katoliško zavedni slovenski rojaki, ki je naše upanje in naša nada za izboljšanje žalostnih razmer med nami ameriškimi Slovenci. — Vemo, da nočete hvale in da niste delali, da bi vas kdo hvalil, vendar dolžnost naša je, da vam ob desetletnici vsaj nekoliko pokažemo svojo hvaležnost in priznanje za ves obilni trud in za vse žrtve za nas, svoje rojake. Zato sprejmite ta kelih, katerega vam pošiljamo v dar in znak naše ljubezni, hvaležnosti in našega priznanja za vaš trud kot urednik lista "Ave Maria" zadnjih deset let. S tem vam pa hočemo pokazati, da smo mi za vami, da greste pravilno pot in vas prosimo: naprej po začetni poti odločno in neustrašeno, kakor do sedaj.

Frank Gaspari,

v imenu vseh vaših zastopnikov.

Bratje, presenetili ste me! Vi preveč povzdigujete malenkostno in slabo moje delo! Da, rad bi res tako delal, pa so moči preslabe.

Eno pa vendar z mirno vestjo lahko rečem: če so bile moči slabe, volja je bila pa vedno dobra. Edino željo sem imel, koristiti svojemu ljubemu, tolikanj skušenemu narodu tu v Ameriki!

Zatoraj, dragi gg. zastopniki, Bog vam stokrat plačaj krasne bodrilne besede in vaš krasen dar.

Obljubim vam, da bodem nadalje skušal

zvesto hoditi po začetni poti in se ne bom ustrašil tudi nadalje ne truda, ne žrtev, ne boja, tam kjer gre za Boga ali za mojega bližnjega.

Prosim vas pa, delajte in pomagajte še nadalje. Dobri zastopniki, vi ste dosegli vse, kar je pri Ave Maria doseženega. Vam gre zasluga in vam gre čast! Oklenimo se nadalje začetega dela! Neustrašeno in požrtvovalno pojdimo naprej skupaj do končne zmage! Rečimo: Ne bomo mirovali, dokler Ave Maria ne pride v zadnjo slovensko družino v Ameriki.

Bog stokrat plačaj!

Rev. Kazimir Zakrajšek, O. F. M.
urednik.

Zahvale.

Čast in hvala prečisti devici Mariji in Presvetemu Srcu Jezusovem za uslišano prošnjo.

Frančiška Gregorič,
Eveleth, Minn.

(Adv.)

Obljubila sem se v Ave Maria v moji boleznini se javno zahvaliti. Hvala Bogu in materi Božji, bila sem uslišana in se mi je zdravje na boljše obrnilo.

Jera Ščinkovec, Ely, Minn.

Ko sem bil zadnjič hudo bolan, sem obljubil, ako ozdravim, da se bom javno zahvalil Mariji, v listu "Ave Maria". S tem spolnujem svojo obljubo.

John Udovič,
Sheboygan, Wis.

(Adv.)

Hvala Mariji devici za uslišano molitev. Ker sem ji obljubila, da se ji zahvalim v velikim Ave Maria, s tem spolnujem svojo obljubo.

(Adv.) E. K.

Strašno so me oči bolele. Naredil sem pa obljubo, da bom dal za svete maše in da se bom javno zahvalil v "Ave Maria", ako mi ljuba Maria izprosi zdravja. Bil sem uslišan in z veseljem izpolnujem svojo obljubo in se tisočkrat zahvaljujem Mariji za to milost. (Cleveland, Ohio).

(Adv.) Joe Beseničar.

V molitev priporočamo pokojnega naročnika Josipa Debevc iz La Salle, Ill; pokojnega naročnika Franka Švigel iz Forest City, katerega je ubilo v jami 27. aprila letos; č. sestro M. Ferdinando, iz Joliet, Ill., ki je veliko dobrega storila za naš list in je že dalje časa v bolnišnici, da se ji skoraj povrne zdravje.

Sv. Monika

Zgled krščanskim materam.

P. B. S. ofm.

AKO težko je Avguštín zapustil krivo vero in posebno še pot greha, to bi najbolje vedela povedati njegova mati sv. Monika. Kako neznanško je bilo težko Avguštínu okleniti se s celim srcem vere Kristusove in pričeti življenje njegovega učenca.

Sv. Ambrož ga je poznal — zato pa ni hotel z njim se razgovarjati o veri, tudi mu ni hotel dokazovati, da je prava, ne mu odkrivati njegovih dvomov. Vedel je namreč dobro, da je za pravo izpreobrnjenje potrebna najprej ponižnost; kajti le po njej se more človek povspeti s svojim duhom do vzvišenih resnic sv. vere ter se jih okleniti s svojim srcem. Druga potrebna reč pa je čistost srca. Do-

kler namreč človek ljubi kako reč neredno, dokler je njegovo srce navezano na kako stvar in jo bolj ljubi kot Boga, toliko časa tudi ne more spoznati resnice sv. vere in jih sprejeti, kajti samo oni, ki so čistega srca bodo Boga gledali. Zato je sv. Ambrož vedno priporočal njegovi materi, naj stanovitno moli in zaupa v Boga, ki jo bo gotovo uslišal.

Kakor je Moniki povedal že v Afriki stari škof, da bo Avguštín po branju knjig spoznal svoje zmote in napake ter se spreobrn timer, tako se je tudi zgodilo.

V Milanu je poslušal sv. škofa Ambroža, začel je razmišljati o pravi veri, ki more biti samo ena, kakor je samo en Bog. Toda njegovo srce, ki je bilo toliko navezano na greh in grešno veselje, se dolgo ni moglo otresti napačnih pojmov o krščanskem življenju, ne se rešiti verig, v katere so ga toliko let držale vklepnega njegove strasti.

Želel je sicer služiti Bogu, toda ta njegova želja ni bila še zadosti močna, da bi premagala nasprotno željo, katera je bila močnejša vsled dolge in hude navade. Tako sta bili dve volji v meni, pravi sam Avguštín, stara in nova. Ena je sledila mesu, druga pa duhu. In obe sta se bojevali medseboj in razdvajali mojo dušo.

Dolgo je omahoval mej dobrim in slabim. Vendar milost božja je slednjič zmagala. Osrčen po nekem dobrem prijatelju, je sklenil zapustiti grešno življenje — govoreč sam sebi: če zamorejo drugi, zakaj bi jaz ne mogel? V tem sklepu ga je še posebno potrdilo, kar je slučajno bral v pismu sv. apostola Pavla do Rimljanov. Nek notranji glas ga je k temu priganjal govoreč mu: vzemi in

beri, vzemi in beri! Odprl je sv. pismo in naletel na te-le besede apostola Pavla: "Kakor podnevi pošteno hodimo, ne v požrešnosti in pijanosti, ne v nečistosti in nesramnosti, ne v prepiru in nevoščljivosti, temveč oblecite Gospoda Jezusa Kristusa". Ni bral dalje, te besede so ga presunile v srce. Potok solza je brisal njegove prejšnje zmote — in Avguštin ves spreobrnjen, je hitel k svoji materi Moniki, jo objel ne govoreč z jezikom, pač pa z solzami kakšna sprememba se je zvršila v njegovem srcu. Kdo bo popisal radost Monike, ki je točila zdaj solze veselja in hvaležnosti — nad najdenim sinom. Dosegla je, kar je toliko let prosila s solzami in se toliko pokorila — zdaj objema v nepopisni blaženosti svojega skesanega sina Avgušтина. Delo sv. Monike in sv. Ambroža je Bog dovršil z besedami apostola Pavla. In tako je največji učenik sv. Cerkve moral biti pridobljen po največjem apostolu. Glej in občuduj, krščanska mati, sad truda, molitev in solz sv. matere Monike. Dosegla je, kar je toliko želela, za kar se je toliko trudila, molila in jokala: pridobila je tako zašlega sina za Boga! Da boš tudi ti, krščanska mati, vzgojila svoje otroke za Boga, beri naslednji nauk, ki te uči kako moraš odgojevati svoje otroke, kakšna mora biti vzgoja tvojih otrok.

Ni zadosti, da imaš voljo svoje otroke dobro odgojiti ti moraš tudi znati, kako jih je treba odgojevati. Marsikatera mati je že po bridkih skušnjah rekla: Ako bi morala še enkrat odgojevati svoje otroke ravnala bi v marsičem drugače, varovala bi se napak, katere sem prej storila. Da se boš, krščanska mati, obvarovala napak pri vzgoji, si zapomni dobro kakšne lastnosti mora imeti prava vzgoja otrok.

I.

Odgoja mora biti zgodnja to je začeti se mora zgodaj že v nežni dobi otroči-

ča. Glej, vrtnar vsadi malo drevesce in je priveže h kolu, da bo lepo rastlo. Ako je že postalo močno drevo, potem se ne da več upogniti in poravnati, če je zraslo krivo. Tudi kmetovalec vseje žito takoj v zgodnji pomladi, če hoče kaj pridelati v jeseni. Ako bi čakal s setvijo do pozne poleti, bi bilo njegovo delo prepozno in zastoj. In ali ne ravna tako tudi mati, ko skuša kolikor mogoče zgodaj vzbuditi v srcu otročiča ljubezen do telesnega očeta in sebe?

Ona ne čaka s tem, da bo otrok 10 ali 12 let star, ampak uči ga že v nežni mladosti ljubiti in klicati očeta. Zakaj bi pa otrok ne smel nič vedeti o svojem nebeškem Očetu, čegar lastnina je on še veliko bolj kot starišev? Ali ni to krivično za Boga in za otroka?

Pa pravi kakšna mati, mali otrok še nič ne razumi, kaj so resnice sv. vere, in zato ga ni treba učiti. Res, da jih otrok še ne razumi čisto in popolnoma. Toda, vprašam te, ali pa ve malo dete, kaj mu je telesni oče, kedar ga kliče kakor ga je naučila mati? Gotovo ne, in vendar ga mati uči. Ali sme z ozirom na Boga biti drugače? Seveda, ne bo modra mati učila malega otročiča tako kakor velikega, ampak samo to, kar je primerno njegovi starosti.

Dobra, pobožna, razumna mati bo že sama od sebe vedela kaj in koliko ga naj uči. In mater otročiček tudi najbolj razumi. Kako rad posluša mali otročiček, ako mu pripoveduje mati o Bogu, ki je v nebesih, o veselju in sreči, katero je Bog pripravil v nebesih vsem dobrim. Kako rado sprejme njegovo srce, ako mu pravi, da je ljubi Bog razžaljen, kadar ga kdo ne uboga in da je zelo vesel, ako je dete pridno in dobro. Kako pazljivo posluša, ako mu mati pripoveduje o božjem Zveličaju Jezusu o jaslicah, kako je bil pokoren in delaven v Nazaretu, kako rad je imel otročiče, koliko je za nas trpel in

kako je umrl na križu da bi mi prišli v nebesa.

Kako rad posluša o ljubi Materi božji Mariji, o angeljih varuhih in o svetnikih. Kako rad sklepa mal otročiček svoje ročice k molitvi in kolikokrat je že malo dete opomilo stariše, da naj molijo, ako so pozabili na molitve?

Ker je mali otročiček tako sprejemljiv za verski pouk, zato mora biti isti najljubše opravilo matere. In vendar se dobe dandanes matere, katere čisto zane-marjajo ta poduk. Saj pridejo nekateri otroci v šolo, ki ne znajo še križa narediti, ne znajo moliti ne očenaša ne češčenemarije, ne drugih molitvic, ki bi jih že morali znati. Kako žalostno je pač to! Ali se ni po pravici bati, da bodo taki otroci tudi pozneje brezbrizni za sv. vero, da je ne bodo cenili in spoštovali?

Mati mora tudi zgodaj začeti zatirati napake pri otrocih. Malo dete še nima takih strasti, ki bi napravili veliko hudega. Vendar kaj, nagnenje se pa že pri malih otrocih pokaže, kadar se jezi in je svojeglaven, nevoščljiv, ošaben, ničemern, sladkosneden in len. Zgodaj je treba taka nagnenja pri otrocih zatirati. Modra in skrbna mati bo to lahko dosegla. Ako se pa take strasti puste pri miru, ako se jih stariši še vesele in se zato z otroci šalijo in igrajo, postanejo tembolj močne in neukrotljive. Takim otrokom bo pozneje brez koristi vsako opominjevanje in svarjenje in kaznovanje. Malo drevesce se lahko izruje, ne more se pa več ko postane drevo.

(Dalje prih.)

Canonsburg. — Koliko zmore navdušena žena, je pokazala v Canonsburgu **Mrs. Bevc.** Zavzela se je, da hoče ustanoviti podružnico Materinega društva in ustanovila ga je! — Nimajo svojega slovenskega duhovnika. Spadajo v irsko cerkev sv. Patricka, kjer je župnik Poljak, Rev.

J. Zacharsky. Pridobila je najprej njega, da je privolil in obljubil svojo pomoč. Potem je šla na delo med svojimi prijateljicami in sicer ne samo med Slovenkami, temveč tudi med Poljakinjami in Slovakinjami. 30 sept. popoldne je prišel

Mrs. Mary Bevc.

iz Bridgeville, Pa. Rev. K. Zakrajšek ki je izvršil slovesen sprejem. 31. mater je bilo slovesno sprejetih. — **Mrs. Bevc.** Bog Vam plačaj, vaš trud na priprošnje Marijino! — Sedaj pa še možje, na noge! Društvo Najsvetejšega Imena mora tudi priti!

POIZVEDOVALNI KOTIČEK.

Vprašanje: Kaj pomenijo besede "Ecce mamó?"

Odgovor: "Ecce mamó" — ne pomenja nič. Najbrže ste mislili na besede "Ecce homo!" — "Ecce, homo", pomeni "poglej, človek!" Te besede je rabil Pilat, ko je pripeljal pred ljudstvo Jezusa, vsega razbičanega in v škrlatni sramotni plašč zavitega. Hotel je tako ljudstvo ganiti, da bi ne zahtevalo njegove smrti, ker je spoznal, da je Jezus nedolžen in da ga hočejo umoriti samo iz sovraštva do njega.